

Kniha Daniel — číslo päťdesiatsedem

Odhaľovanie prorockých tajomstiev Zjavenia: putovanie proroctvami času konca

Jeff Pippenger

2024-01-21

Všetci proroci hovoria o konci sveta a všetky proroctvá sa stretávajú a končia v knihe Zjavenie. V knihe Zjavenie sa nadväzuje na tú istú líniu ako v knihe Daniel, lebo sú to tá istá kniha. Všetky tieto prorocké zásady boli pevne zaznamenané v predchádzajúcich článkoch. V knihe Zjavenie sme poučení, že tesne pred uzavretím doby milosti je proroctvo, ktoré bolo zapečatené a je odpečatené. Tieto články predkladali prorocké prvky spojené s posolstvom v knihe Zjavenie, ktoré sa teraz odpečatuje. Posolstvo nie je jednou jedinou prorockou pravdou a každý prvok posolstva, ktorý sa odpečatuje, patrí do kategórie Zjavenia Ježiša Krista.

Posolstvo je odpečatené tesne pred uzavretím času milosti, keď „čas je blízko“. Knihy Daniel a Zjavenie v spojení s komentárom zo spisov Ducha proroctva sú veľmi konkrétne, pokiaľ ide o proces spojený s odpečatením prorockého posolstva. Je to Lev z kmeňa Júdovho, kto uskutočňuje odpečatenie, a keď tak činí, používa usporiadanú metódu na predloženie posolstva. Prijíma posolstvo od Otca, ktorý je predstavený tak, že drží Bibliu zapečatenú siedmimi pečaťami. Lev z kmeňa Júdovho, ktorý je zároveň koreňom Dávidovým a Baránkom, ktorý bol zabitý, berie knihu od Otca a odstraňuje pečate.

Ježiš potom odovzdáva posolstvo Gabrielovi, ktorý ho spolu s ďalšími anjelmi sprostredkúva prorokovi; ten posolstvo zapisuje a posiela ho cirkvám. Keď nastane čas odpečatiť prorocké posolstvo, otvorenie tohto prorockého posolstva vyvolá trojstupňový proces skúšky, ktorý skúša tých v cirkvách, ktorí sú cieľovým publikom prorokovho spisu; a na základe individuálnej reakcie týchto členov cirkví sa určuje, či patria do jednej z dvoch skupín. Tí, ktorí prijímú rozmnoženie poznania vyplývajúce z odpečateného posolstva, sú označení ako „múdri“, zatiaľ čo tí, ktorí ho neprijímú, sú Danielom označení ako „bezbožní“ a Matúšom ako „blázniví“.

Všetky tieto činitele spojené s odpečatením posledného prorockého tajomstva sú oslovené a zdôraznené v deviatom verši sedemnásť kapitoly Zjavenia, pretože označuje prvok Zjavenia Ježiša Krista, ktorý preverí dve triedy čitateľov. Robí to tým, že uvádza, že posolstvu, ktoré nasleduje po výstražnom znamení tohto verša, porozumejú „múdri“.

A tu je myseľ, ktorá má múdrosť. Sedem hláv je sedem vrchov, na ktorých sedí žena. A je sedem kráľov: päť ich padlo, jeden je, iný ešte neprišiel; a keď príde, musí zostať na krátky čas. A šelma, ktorá bola a nie je, aj ona je ôsma a je zo siedmich a ide do zatratenia. Zjavenie 17:9–11.

„Myseľ, ktorá má múdrosť,“ je myseľ „múdrych“. „Múdri“ rozumejú vzrastu poznania a vzrast poznania, ktorý je predstavený bezprostredne po prorockom ukazovateli, označuje pravdu, ktorú múdri pochopia a bezbožní odmietnu; je to pravda súvisiaca s kráľovstvami biblického proroctva,

predstavenými vo veršoch, ktoré nasledujú. Tieto verše predstavujú posledné znázornenie kráľovstiev biblického proroctva a to, čo je odpečatené v posledných dňoch, je skutočnosť, že týchto osem kráľovstiev bolo takisto znázornených v prvom znázornení kráľovstiev biblického proroctva v 2. kapitole Daniela.

Zjavenie pravdy podopiera obmedzený pohľad na kráľovstvá biblického proroctva, ktorý tvoril jeden z Millerových klenotov, no žiarilo desaťkrát jasnejšie, lebo obsahuje omnoho viac pravdy, než milleriti chápali zo svojho obmedzeného bodu v dejinách, a predstavuje skúšku, ako to vyjadruje číslo „desať“, i výstražný maják úvodného napomenutia „tu je myseľ, ktorá má múdrosť“, prorocky vyloženého takto: nasledujúca pravda bude skúšať cirkvi, ktorým je posolstvo poslané, posolstvo, ktoré je odpečatené tesne pred uzavretím doby milosti.

V sedemnástej kapitole Zjavenia bol Ján prenesený do pustatiny tisíc dvestošesťdesiatich rokov pápežskej temnoty. Bol postavený na samý koniec tohto obdobia, do roku 1798, čo je totožná historická chvíľa, do ktorej bol postavený aj v trinástej kapitole Zjavenia.

A postavil som sa na morskom piesku a videl som šelmu vystupovať z mora; mala sedem hláv a desať rohov, na svojich rohoch desať korún a na svojich hlavách meno rúhania. Zjavenie 13,1.

„Morský piesok“ predstavuje rok 1798, lebo predstavuje historický zorný bod, z ktorého bol Jánovi ukázaný pápežský systém (šelma z mora) v minulom čase a Spojené štáty (šelma zo zeme), ako povstávajú, a napokon ako hovoria ako drak pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Potom zemská šelma prinúti svet prijať „obraz šelmy“, ktorý bude hovoriť a presadzovať nedeľné zákonodarstvo nad celým svetom.

„V čase, keď pápežstvo, zbavené svojej sily, bolo prinútené upustiť od prenasledovania, Ján uzrel novú mocnosť vystupujúcu, aby opakovala hlas draka a pokračovala v tom istom krutom a rúhavom diele. Táto mocnosť, posledná, ktorá má viesť vojnu proti cirkvi a Božiemu zákonu, je znázornená šelmou s baránkovými rohmi. Šelmy, ktoré jej predchádzali, vystúpili z mora; táto však vystúpila zo zeme, čo predstavuje pokojný vzostup národa, ktorý symbolizovala — Spojených štátov.“ Signs of the Times, 8. februára 1910.

Ján je v sedemnástej kapitole prenesený na to isté stanovisko dejín, aby prijal záverečné predstavenie kráľovstiev biblického proroctva. Stojac na tomto stanovisku sú kráľovstvá predstavené. Najprv je oboznámený s tým, že šelma ovláda cirkev i štát, lebo sedí nielen na siedmich hlavách, ale aj na siedmich vrchoch. To, že veľká smilnica sedí, označuje, že je tou, ktorá jazdí na šelme, a tá, ktorá jazdí na šelme, je tou, ktorá šelmu ovláda.

A žena, ktorú si videl, je to veľké mesto, ktoré kraľuje nad kráľmi zeme. Zjavenie 17,18.

Slovo „kraľuje“ znamená držať a vládnuť nad. Jazdec vládne nad šelmou tým, že drží opraty. Pápežstvo vládne nad siedmimi hlavami a tiež nad siedmimi vrchmi. V druhej kapitole Daniela Daniel oznamuje Nebukadnesarovi, že on je „hlavou“ zo zlata. V siedmej kapitole Izaiáša je „hlava“ tiež kráľom, hlavným mestom alebo kráľovstvom.

Lebo hlavou Sýrie je Damask a hlavou Damasku je Résin; a do šesťdesiatich piatich rokov bude Efrajim zlomený tak, že už nebude ľudom. A hlavou Efrajima je Samária a hlavou Samárie je syn Remaliášov. Ak neuveríte, iste neobstojíte. Izaiáš 7:7, 8.

Pápežstvo, ktoré je ženou sediacou na šelme, vládne nad všetkými kráľmi zeme. Títo králi sú predstavení ako „desať kráľov“, ktorí sú dračou mocou posledných dní. Sú to králi, s ktorými smilnica z Týru pácha smilstvo. Týchto „desať kráľov“ bolo prinútených prijať autoritu pápežstva, avšak popredným kráľom z týchto desiatich kráľov sú Spojené štáty. Spojené štáty sú preto tiež predstavené Achabom, kráľom desiatich severných kráľovstiev Izraela. Číslo „sedem“ predstavuje „úplnosť“, a keď je pápežstvo zobrazené ako vládnuce nad kráľmi zeme, vládne aj nad desiatimi kráľmi a sedí na siedmich hlavách.

Tu je myseľ, ktorá má múdrosť, lebo múdri posledných dní používajú metodológiu „riadok za riadkom“ a rozpoznávajú, že každý zo symbolov štátnictva, nad ktorým smilnica vládne, označuje tú istú pravdu. Vládne aj nad siedmimi vrchmi a milleriti určili „vrch“ v biblickom prorocke ako symbol kráľovstva, no zároveň určili aj to, že symboly majú viac než jeden význam.

Vrchy sú tiež symbolom cirkvi. „Slávny svätý vrch“ v Písmach predstavuje Božiu cirkev.

Slovo, ktoré videl Izaiáš, syn Ámozov, o Judsku a Jeruzaleme. A stane sa v posledných dňoch, že vrch domu Hospodinovho bude pevne stáť na vrchole vrchov a bude vyvýšený nad pahorky; a pohrnú sa k nemu všetky národy. A mnohí ľudia pôjdu a povedia: Poďte a vystúpme na vrch Hospodinov, do domu Boha Jakobovho; a bude nás učiť svojim cestám, a budeme chodiť po jeho chodníkoch. Lebo zo Siona vyjde zákon a slovo Hospodinovo z Jeruzalema. Izaiáš 2:1–3.

„Dom Pánov“ je Jeho cirkev a je „vrchom“. Veľká neviestka sedí na siedmich vrchoch, čím sa ukazuje, že vládne nad všetkými cirkvami, tak ako vládne nad všetkými kráľmi. Má moc nad všetkými cirkvami a všetkými štátmi na celom svete.

Videnie, ktoré Izaiáš označuje ako to, ktoré k nemu prišlo „o Judsku a Jeruzaleme“, a ktoré sme práve citovali, pokračuje ďalej; stále ide o ten istý úsek vo štvrtej kapitole a podľa Izaiáša je to ten „deň“, keď ľudia hovoria: „Poďte a vystúpme na vrch Hospodinov, do domu Boha Jakobovho.“ V tom istom časovom období je označených „sedem žien“.

A v ten deň sa sedem žien chopí jedného muža a povie: Budeme jesť svoj vlastný chlieb a nosiť svoj vlastný odev; len nech sa nazývame твоjím menom, aby bola odňatá naša potupa. V ten deň bude ratolest Hospodinova krásna a slávna a ovocie zeme bude výborné a utešené pre tých z Izraela, ktorí unikli. A stane sa, že ten, kto zostane na Sione, a ten, kto ostane v Jeruzaleme, bude nazvaný svätým, každý, kto je zapísaný medzi živými v Jeruzaleme: keď Pán zmyje nečistotu dcér Siona a očistí krv Jeruzalema z jeho stredu duchom súdu a duchom spaľovania. A Hospodin stvorí nad každým príbytkom vrchu Sion a nad jeho zhromaždeniami oblak a dym vo dne a žiaru plápolajúceho ohňa v noci; lebo nad všetkou slávou bude ochrana. A bude tam stánok ako tieň vo dne pred úpalom a ako miesto útočiska a úkrytu pred búrkou a pred dažďom. Izaiáš 4:1–6.

„Dňom“, ktorý je predmetom Izaiášovho videnia, je „hodina“ veľkého zemetrasenia zo zjavenia v jedenástej kapitole. Múdri, ktorí prijali napomenutie „navrátiť sa“ zo sklamaní z 18. júla 2020 a splnili požiadavky Levitika dvadsaťšesť, a ktorí boli zhromaždení Ezechielovým prvým prorokom, sú zapečatení, keď prijímajú Ezechielovo druhé posolstvo o štyroch vetroch islamu. Potom sú pozdvihnutí do neba ako zástava a ostatné Božie deti v Babylone začínajú odpovedať na výzvu vyjsť z Babylonu, ktorá sa začína pri zemetrasení, ktorým je čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon. Ostatné Božie stádo počuje posolstvo, aby vyšlo z Babylonu, a vyhlasuje: „Podťe a vystúpme na vrch Hospodinov, do domu Boha Jakobovho.“

V tej „hodine“ začne veľká smilnica spievať svoje piesne a smilniť s kráľmi zeme. Tí, ktorí nie sú zapísaní v Baránkovej knihe života, nasledujú smilnicu a ich cirkvi sa dostávajú pod jej moc. Tieto cirkvi predstavuje Izaiáš ako „sedem žien“. Týchto „sedem žien“ sú „sedem vrchov“, nad ktorými bude pápežstvo panovať, keď Spojené štáty prinútia celý svet postaviť obraz šelmy, ktorý bude hovoriť a spôsobiť, aby všetci prijali znak pápežskej authority.

Tých „sedem žien sa chopí jedného muža“ a tým „mužom“ je ten „muž hriechu“, ktorého Pavol označuje ako „muža hriechu“. V tom období skúšky tí, ktorí „zostanú v Jeruzaleme, budú nazvaní svätými, každý, kto je zapísaný medzi živými v Jeruzaleme“. Boží ľud sú tí v tom časovom období, ktorých mená sú zapísané v knihe života, v knihe Baránka, ktorý bol zabitý od založenia sveta. Druhá skupina, ktorá sa chytá „muža hriechu“, sú tí zo zjavenia trinástej kapitoly, ktorí sa klaňajú mužovi hriechu.

A budú sa mu klaňať všetci obyvatelia zeme, ktorých mená nie sú zapísané v knihe života Baránka zabitého od založenia sveta. Ak má niekto ucho, nech počúva. Zjavenie 13:8, 9.

„Hodina“ veľkého zemetrasenia, ktorou je kríza nedeľného zákona, je záverom vyšetrojúceho súdu a súd sa zakladá na tom, či sa tvoje meno nájde alebo nenájde zapísané v knihe života; teda v tom čase tie dve triedy predstavené ich vzťahom ku knihe života označujú práve záverečné výjavy súdu. Tí, ktorí sa pridávajú „človeka hriechu“, vyhlasujú, že budú „jesť“ svoj „vlastný chlieb a obliekať“ si „vlastný odev“, ale ich prvoradou túžbou je „nazývať sa tvojím menom“.

Zachovávajú si svoje vlastné doktrínálne vyhlásenie viery (jesť svoj vlastný chlieb) a zachovávajú si svoje denominačné vyznanie (svoj vlastný odev), ale prijímajú meno „človeka hriechu“. Menom „človeka hriechu“ je „katolícky“, čo znamená „všeobecný“. Tí, ktorí sa pridávajú „človeka hriechu“, si želajú stať sa súčasťou „všeobecnej cirkvi“, ktorou je Katolícka cirkev. Túžia po tomto vzťahu, aby „odňali“ svoju „potupu“.

„Potupa“ sa vzťahuje na dva významné prvky šelmy, ktorá v posledných dňoch vládne nad všetkými cirkvami a všetkými národmi. V „hodine veľkého zemetrasenia“ v Zjavení jedenásť „tretie beda prichádza rýchlo“. „Tretie beda“ je islam. V „hodine veľkého zemetrasenia“ v Zjavení jedenásť zaznieva siedma trúba. Siedma trúba je islam. Islam udiera v „hodine veľkého zemetrasenia“, lebo všetky trúby sú prorockými nástrojmi, ktoré Boh používal pri súde nad vynúteným sviatkom nedele počas celých dejín sveta.

Keď pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone dôjde k „národnej skaze“ Spojených štátov, „národy sa budú hnevať“. V biblickom proroctve je to islam, ktorý hnevá národy, ako to predstavuje prvá zmienka o islame v knihe Genezis.

A anjel Hospodinov jej povedal: Hľa, počala si a porodíš syna a dáš mu meno Izmael, lebo Hospodin počul tvoje súženie. A on bude divoký človek; jeho ruka bude proti každému a ruka každého proti nemu; a bude bývať v prítomnosti všetkých svojich bratov. 1. Mojžišova 16:11, 12.

„Potupa“ posledných dní je náboženstvo islamu. Cirkvi a národy sveta sa dostanú pod autoritu Nového svetového poriadku Organizácie Spojených národov, nad ktorým vládne Katolícka cirkev. Pápež bude sedieť na jednotnom svetovom systéme tak, ako Konštantín dal pážstvu jeho sídlo v roku 330. Národy dospejú k záveru, že ich schopnosť vysporiadať sa s vojnou, ktorú proti ľudstvu vedie islam, možno uskutočniť iba spoločným úsilím, čo si bude vyžadovať podriadenie sa nejakej morálnej autorite, o ktorej budú Spojené štáty trvať, že ňou je Rímska cirkev. Tak ako Justinián dal Katolíckej cirkvi jej veľkú autoritu v roku 533, dejiny sa opakujú. Spojené štáty prinútia svet prostredníctvom svojej vojenskej moci poslúchať, tak ako to v roku 496 urobil Chlodovik pre Katolícku cirkev. Dejiny druhého verša trinástej kapitoly Zjavenia sa zopakujú.

A šelma, ktorú som videl, bola podobná leopardovi, jej nohy boli ako nohy medveďa a jej papuľa ako papuľa leva; a drak jej dal svoju moc, svoj trón i veľkú právomoc. Zjavenie 13,2.

Keď bude obraz postavený, vtedy králi zeme, ktorí boli rozhorčení útokmi islamu, spoznajú, že všeobecná „potupa“ voči islamu, ktorá bola použitá na uvedenie celosvetového obrazu šelmy do existencie, nebola tou „potupou“, ktorá „človeka hriechu“ (Jezábel) v skutočnosti znepokojovala. Príliš neskoro svet zistí, že Jezábel sa o islam vôbec nestará, ale že jej srdce túži zabiť Eliáša, tak ako Herodiada zabila Jána Krstiteľa.

„Mysel, ktorá má múdrosť,“ je „mysel múdrych“ a „múdri“ sú tí, ktorí rozumejú „rozmnoženiu poznania“, ktoré nastáva, keď Lev z kmeňa Júdu odpečatuje Zjavenie Ježiša Krista tesne pred uzavretím doby milosti.

A hovorí mi: Nezapečatuj slová proroctva tejto knihy, lebo čas je blízko. Kto pácha nepravosť, nech pácha nepravosť ešte; a kto je poškrvnený, nech sa ešte poškrvňuje; a kto je spravodlivý, nech ešte činí spravodlivosť; a kto je svätý, nech sa ešte posväcuje. Zjavenie 22:10, 11.

„Sedem hláv je sedem vrchov, na ktorých sedí žena,“ predstavuje pravdu, že pápežstvo bude vládnuť nad cirkvou i štátom. Symboly majú viac než jeden význam a symboly sa majú vymedzovať a chápať podľa kontextu úseku, v ktorom sú predstavené. Vynára sa námietka, že tento verš stotožňuje hlavy s vrchmi; aké by teda bolo opodstatnenie rozlišovať medzi hlavami (štátnictvom) a vrchmi (cirkevníctvom)? Toto rozlíšenie je ustanovené v siedmej a ôsmej kapitole Daniela. V siedmej kapitole sú pohanský Rím i pápežský Rím označené ako „odlišné“ od šeliem, ktoré im predchádzali.

Keď siedmu kapitolu priložíme k ôsmej kapitole (riadok na riadok), nachádzame v ôsmej kapitole malý roh Ríma, kolísajúci medzi mužom, ženou, mužom, ženou. Jeden symbol (malý roh), ktorý

predstavuje dve moci. V týchto kapitolách je roh kráľovstvom a kráľovstvo je tiež hlavou. V ôsmej kapitole malý roh predstavuje dve kráľovstvá, štvrté a piate kráľovstvo biblického proroctva. Malý roh symbolicky predstavuje dve kráľovstvá a tie dve kráľovstvá, ktoré predstavuje, sú kráľovstvá, ktoré označujú spojenie štátnej moci a cirkevnej moci. Sedem hláv, ktoré sú zároveň siedmimi vrchmi, predstavuje dve kráľovstvá a jedno kráľovstvo je cirkevná moc a druhé je štátna moc.

V druhej kapitole Daniela sa nachádza ďalšie svedectvo o tejto prorockej symbolike, lebo tam je posledné kráľovstvo, ktoré milleriti chápali ako štvrté kráľovstvo Ríma, znázornené železom a hlinou. Železo a hlina sú spojené, hoci sa v skutočnosti železo s hlinou nespája. Keď však sestra Whiteová komentuje „železo a hlinu“, označuje to za symbol cirkevnictva a štátnictva, tak ako to predstavuje malý roh z ôsmej kapitoly a sedemnástu hlavy Zjavenia, ktoré sú zároveň aj vrchmi.

„Dospeli sme do času, keď je Božie posvätné dielo znázornené nohami sochy, v ktorých bolo železo zmiešané s mazľavou hlinou. Boh má ľud, vyvolený ľud, ktorého rozlišovanie musí byť posvätené, ktorý sa nesmie znesvätiť tým, že na základ bude klásť drevo, seno a slamu. Každá duša, ktorá je verná Božím prikázaniám, uvidí, že rozlišujúcim znakom našej viery je sobota siedmeho dňa. Keby vláda ctíla sobotu tak, ako Boh prikázal, stála by v Božej sile a na obranu viery raz odovzdanej svätým. Ale štátnici budú podporovať falošnú sobotu a zmiešajú svoju náboženskú vieru so zachovávaním tohto dieťaťa pápežstva, postavíac ho nad sobotu, ktorú Pán posvätil a požehnal, oddeliac ju, aby ju človek zachovával ako svätú, ako znamenie medzi Ním a Jeho ľudom po tisíc pokolení. Miešanie cirkevnictva a štátnictva je znázornené železom a hlinou. Toto spojenie oslabuje všetku moc cirkví. Toto vybavenie cirkvi mocou štátu prinesie zlé následky. Ľudia už takmer prekročili hranicu Božej zhovievavosti. Svoju silu vložili do politiky a spojili sa s pápežstvom. Príde však čas, keď Boh potrestá tých, ktorí zrušili Jeho zákon, a ich zlé dielo sa obráti proti nim samým.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 4, 1168, 1169.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Vo výjave znázorňujúcom Kristovo dielo pre nás a Satanovo rozhodné obviňovanie proti nám stojí Jozua ako veľkňaz a predkladá prosbu v prospech Božieho ľudu, ktorý zachováva prikázania. Zároveň Satan predstavuje Boží ľud ako veľkých hriešnikov a predkladá pred Boha zoznam hriechov, ku ktorých spáchaniu ich počas celého života pokúšal, a nalieha, aby pre svoje prestúpenia boli vydaní do jeho rúk na zahubenie. Nalieha, že by nemali byť chránení slúžiacimi anjelmi pred spolčením zla. Je plný hnevu, pretože nemôže zviazať Boží ľud do snopov so svetom, aby mu preukazoval úplnú oddanosť. Králi, panovníci a miestodržiteľia na seba uvalili znamenie antikrista a sú predstavení ako drak, ktorý ide viesť vojnu proti svätým — proti tým, ktorí zachovávajú Božie prikázania a majú Ježišovu vieru. Vo svojom nepriateľstve proti Božiemu ľudu sa usvedčujú z viny aj tým, že si zvolili Barabáša namiesto Krista.“

„Boh má spor so svetom. Keď sa zasadne súd a otvoria sa knihy, bude musieť vyrovnať strašlivý účet, ktorý by už teraz priviedol svet k strachu a chveniu, keby ľudia neboli zaslepení a očarení satanskými bludmi a zvodmi. Boh bude volať svet na zodpovednosť za smrť svojho jednorodeného Syna, ktorého svet na všetky praktické účely znovu ukrižoval a vystavil

verejnej hanbe v prenasledovaní Jeho ľudu. Svet odmietol Krista v osobe Jeho svätých, odmietol Jeho posolstvá tým, že odmietol posolstvá prorokov, apoštolov a poslov. Odmietli tých, ktorí boli Kristovými spolupracovníkmi, a za to budú musieť vydať počet.“ Testimonies to Ministers, 38, 39.